

Θερμή ίκεσία

Θερμή ίκεσία.

Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς Οὐρανοῖς

Τὶ μεγάλη τιμὴ γιὰ μένα τὸ πλάσμα Σου, νὰ Σε ὀνομάζω Πατέρα! Πόσον πλοῦτον δὲν κρύβει αὐτὴ ἡ λέξη: **Πατέρας!**

■ Κρύβει τὴν ἀπέραντη στοργή, ποὺ εἶναι ἀπερινόητη καὶ ἀπεριχώρητη στὸ μικρὸ καὶ περιωρισμένο μου μυαλό. Μιὰ ἀμυδρὴ καὶ μόλις διακρινόμενη εἰκόνα αὐτῆς τῆς στοργῆς μου φανερώνει ἡ στοργὴ τοῦ ἀγαπημένου μου γῆινου πατέρα μου. Ἐσύ, γιὰ νὰ νιώσουμε αὐτὴ τὴ στοργὴ Σου τὴν ἀκατάληπτη, τὴ φύτεψες στὴν καρδιά τοῦ φυσικοῦ μου πατέρα. Καὶ ἔτσι μπορῶ, ὄχι βέβαια νὰ καταλάβω, ἀλλὰ νὰ διαισθανθῶ κάπως τὶ σημαίνει γιὰ μένα ἡ δική Σου στοργὴ ὡς οὐράνιου Πατέρα μου.

■ **Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς Οὐρανοῖς**

■ " Ὅμως ἐγώ, ἐπουράνιε Πατέρα, δὲν ξέρω τὶ θὰ πῆ πατέρας. Μοῦ εἶπαν, ὅτι ὁ πατέρας μου πέθανε προτοῦ κὰν γεννηθῶ, Πατέρα μου Οὐράνιε. Πόσο πονοῦσε ἡ καρδιά μου, ὅταν ἤμουν παιδάκι! " Εβλεπα τὰ ἄλλα παιδιὰ νὰ ἀγκαλιάζουν τὸν πατέρα τους, νὰ τὸν φιλοῦν καὶ νὰ φιλιοῦνται, νὰ τὰ κρατᾶ ἀπὸ τὸ χέρι στοργικά, νὰ τοὺς δείχνῃ τὴν προστασία του καὶ τόσα ἄλλα αἰσθήματα καὶ τόσες ἄλλες ἐκδηλώσεις καὶ πράξεις, δείγματα στοργῆς καὶ μέριμνας γονικῆς. Πόσο λαχταροῦσα καὶ ἐγὼ νὰ εἶχα ἕναν πατέρα! Πόσο ἔνιωθα φτωχὸς καὶ στερημένος! Πόσο ἔκλαιγε ἡ καρδιά μου!

Πόσο βασάνιζα τὴ φαντασία μου γιὰ νὰ ζωγραφίσω τουλάχιστον μέσα μου μιὰ κάποια εἰκόνα τοῦ πατέρα μου, ποὺ ἔφυγε προτοῦ νὰ μεῖ ἰδῆ, ποὺ ἔφυγε προτοῦ νὰ τὸν ἰδῶ!

- Ὅμως τώρα πιά, ὅταν κατάλαβα τὸν ἑαυτὸ μου καὶ κάποια πράγματα, καὶ ἔμαθα γιὰ πρώτη φορά πὼς ἔχω Ἕσένα Πατέρα, πόσο γοητεύθηκα, πόσο χάρηκα καὶ πόσο νιώθω τώρα πλούσιος, ἀφαισισμένος, εὐνοη-μένος, εὐτυχισμένος, μακάριος ἀληθινά, γιὰτὶ ἀπόκτησα κι ἐγὼ Πατέρα. Ναί, Πατέρας μου εἶσαι Ἕσὺ, ὁ Πλάστης καὶ Δημιουργὸς μου! Σὲ εὐχαριστῶ Πατέρα μου ἐπουράνιε! Σὲ εὐχαριστῶ ὀλόψυχα!

■ Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς.

- Ἕγώ, ἀντίθετα, εἶχα καὶ ἔχω γήινον πατέρα, Πάτερ μου ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς. Μὰ γιὰ μένα ἦταν κάτι τὸ τρομερό! Ὅταν γύριζε στὸ σπίτι μάλιστα μεθυσμένος καὶ ἀδιάντροπος, φοβερὸς καὶ τρομερὸς, πόσο τὸν φοβόμουν! Ἀκούγοντάς τον νὰ βλαστημῆ με ἀκατονόητες τότε γιὰ μένα, μὰ ἀηδιαστικές καὶ ἀπαίσιες τώρα γιὰ μένα λέξεις, ἔτρεμα σὰν τὸ ψάρι σύγκορμος καὶ ἐνιωθα κοκκαλωμένος ἀπὸ τὸν τρόμο. Μανούλα μου! ἔρχεται τὸ θηρίο, φώναζα τρομοκρατημένος καὶ ἔπεφτα στὴν ἀγκαλιά της. Μόλις ὅμως ἄκουγα τὰ βήματά του ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα, ἔφευγα πανικόβλητος καὶ κρυβόμουν ἀπὸ τὸ κρεβάτι. Καὶ με συγκρατημένη τὴν ἀνάσα καὶ βουβὸ κλάμα ἄκουγα νὰ δέρνη τὴ μανούλα μου, καὶ ἡ παιδική μου καρδιὰ γινόταν κομμάτια. Γιὰ μένα πατέρας σήμαινε θηρίο ἀνήμερο, βάρβαρος ἄνθρωπος, κτηνώδης, βίαιος, ἐγκληματίας. Ἐπρεπε νὰ περάσουν χρόνια πολλὰ καὶ πονεμένα, γιὰ νὰ μάθω πὼς ἔχω ἕναν ἄλλον πατέρα, Ἕσένα Πλάστη μου οὐράνιε. Καὶ τότε κατάλαβα τι

σημαίνει πατέρας. Καί σε αγάπησα με όλη μου την καρδιά και σε λάτρεψα και σε λατρεύω ολόψυχα πάντα από τότε.

■ Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς

■ Ἐμένα ὁ πατέρας μου ἦταν ψυχρὸς καὶ ἀδιάφορος. Δὲν τὸν εἶδα ποτὲ νὰ μοῦ ἀπλώνη τὸ χέρι. Τοῦ φαινόμενον βάρος ἀβάσταχτο. Δὲν θυμᾶμαι νὰ σκύψη ποτὲ ἐπάνω μου, γιὰ νὰ μοῦ δώσῃ ἕνα φιλί. Πάντα με τὴν ἐφημερίδα στὸ χέρι ἢ προσηλωμένος στὴν τηλε-όραση, με ἀπέπεμπε, γιὰ τὸν χαλοῦσα τὴν ἡσυχία. Μοῦ ἦταν ξένος καὶ ἄγνωστος. Καὶ ἀποροῦσα ποιὸν ρόλο ἔπαιζε μέσα στὸ σπίτι μας. Δὲν τον ἄκουσα ποτὲ νὰ λέῃ ἕνα γλυκὸ λόγο στὴ μανούλα μου. Μόνο τὰ λεφτὰ ὑπολόγιζε, γι' αὐτὰ μιλοῦσε ἢ γκρίνιαζε καὶ ποτὲ δὲν ἐνίωσα νὰ λέῃ κάτι γιὰ Σένα, Πατέρα Οὐράνιε. Μόνο γιὰ γήινα καὶ φθαρτὰ πράγματα μιλοῦσε, ὅταν μιλοῦσε, σὰν νὰ μὴν ὑπάρχεις Ἐσύ. Πόσο ὁμως ἄλλαξε γιὰ μένα ἡ ζωὴ, ὅταν συνειδητοποίησα, πῶς ἔχω ἕναν πολὺ στοργικὸ καὶ ἀπέραντα τρυφερὸ πατέρα, Ἐσένα Πάτερ ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς!

■ Σὲ εὐχαριστῶ θεερμά, Πόση ἀνακούφιση καὶ παρηγοριά βρίσκω κοντὰ Σου! Σοῦ μιλάω, ὅταν θέλω. Σοῦ λέω ὅ,τι θέλω ἐλεύθερα καὶ χωρὶς φόβο γιὰ τὶς χαρὲς καὶ τὶς λύπες μου, γιὰ τοὺς φόβους καὶ τὶς δυσκολίες μου χωρὶς νὰ τρομάζω καὶ νὰ χτυπᾶ ἡ καρδιά μου ἀπὸ φόβο μὴ τυχὸν πῶ κάτι ἀταίριαστο καὶ νιώσω πῶς θὰ με εἰρωνευθῆς. Κάθε φορά, πού μιλάω μαζί Σου Σὲ ἀγκαλιάζω νοερά. ὦ, τί εὐτυχία νιώθω τότε! Πόση ἀσφάλεια, πόση βεβαιότητα, πόση ἐλπίδα καὶ αἰσιοδοξία! Πατέρα μου Οὐράνιε. Σὲ εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα καὶ γιὰ τὴν ἐμαθες νὰ ἀγαπῶ παρόλα αὐτὰ καὶ

τὸν φυσικό μου πατέρα. Καὶ γιὰ χάρι Σου θὰ τὸν ἀγαπῶ ὅλο καὶ πιὸ πολὺ μέχρις ὅτου κλείσῃ τὰ μάτια του.

■ Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς

- Ἄλλα , Πατέρα μου, ἐπίτρεψέ μου νὰ Σὲ παρακαλέσω μὲ ὅλη μου τὴν καρδιά γιὰ ὅσα παιδιά Σου δὲν Σὲ γνωρίζουν. Γιὰ ὅλα τὰ παιδιά, ποὺ ἡ λέξη πατέρας συμβαίνει νὰ μὴ λήη τίποτε ἢ νὰ σημαίνει ὅ,τι ξένο, ὅ,τι πρόξενο φόβου, ἀπέχθειας, ἀηδίας, ὀδύνης, μίσους ἀποστροφῆς, ἀδιαφορίας, περιφρονήσεως, ἐκδικητικότητος καὶ ὅτι ἀνάλογο τους γιὰ τοὺς φυσικούς τους πατέρες, ποὺ δὲν ἀνταποκρίνονται ἔτσι ἢ ἀλλιῶς στὸν τίτλο καὶ τὴν εὐλογημένη ιδιότητα καὶ ἀποστολὴ τοῦ πατέρα.
- Μαλάκωσε, Πατέρα μου, τὶς καρδιές τους, κάνε τους τρυφεροὺς καὶ στοργικούς στὰ παιδιά τους, κάνε τους προνοητικούς, προστατευτικούς, ἀληθινούς, γνήσιους πατέρες, εἰκόνες καὶ ἀντίγραφα λιγώτερο ἢ περισσότερο δικά Σου, ὅσο εἶναι αὐτὸ μπορετὸ γιὰ ἄνθρωπο, ὥστε νὰ σκορπίζουν χαρά, γέλιο, ἀσφάλεια, θάρρος, ἀγάπη, βεβαιότητα καὶ ἀμοιβαιότητα καὶ ὅ,τι ἄλλο ἀνάλογο χρειάζονται τὰ παιδιά ἀπὸ ἓναν καὶ γιὰ ἓναν πατέρα, ἀντάξιο τοῦ ὀνόματός τους ὡς πατέρων, ὡς εἰκόνες Σου ζωντανές.
- Πόσο θὰ Σοῦ εἶμαι εὐγνώμων, Πατέρα μου, διαπιστώνοντας ὅ,τι Σοῦ ζητῶ ἐπίμονα καὶ μὲ θέρμη γιὰ τὰ πρόσωπα, ποὺ γνωρίζω ποὺ δὲν ἔχουν, κι ἄς ἔχουν, πατέρα. Καὶ πρὸ πάντων, πρὸ πάντων , νὰ ἀγνωρίσουν Ἐσένα, οὐράνιε Πατέρα, ὥστε κι ἂν ὁ φυσικός τους πατέρας, δὲν θέλει ἢ καὶ δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι πατέρας

ὅπως πρέπει, ὅπως τὸν λαχταράει ἡ παιδικὴ πρὸ πάντων ψυχὴ, νὰ ἔχουν Ἐσένα, γλυκύτατε Πάτερ, πατέρα. Εἶμαι βέβαιος πὼς δὲν Σοῦ ζητῶ κάτι παράλογο Πατέρα. Ἐτσι δὲν εἶναι; Σὲ εὐχαριστῶ.

■ Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς

- Νιώθω, Πατέρα μου, πὼς δὲν εἶμαι μόνος μου στὴ γῆ ἐτούτη, κι ἄς μοῦ λείπουν κάποιοι ἢ ὅλοι οἱ δικοί μου, γιατί κάτι τέτοιο εἶναι ἀδύνατο νὰ διορθωθῆ. Τό ξέρεις καλά αὐτό. Καὶ ὅ,τι κι ἂν μοῦ συμβῆ τώρα, τὴ νύχτα ἐτούτη ἢ τὴ μερα, ποῦ θὰ μοῦ χαρίσης ἐπειτα ἀπὸ αὐτήν, ἀλλὰ καὶ ὅσες θὰ εὐδοκῆς νὰ ζήσω στὴ συνέχεια, νιώθω, ὅτι θὰ ἔχω τὴ βεβαιότητα ὅτι θὰ μὲ φυλάγης, ὅτι θὰ μὲ προστατεύης, ὅτι θὰ συμβαδίζης μαζί μου σὲ κάθε μου βῆμα, ὅτι θὰ μὲ φωτίζης σὲ κάθε δύσκολη περίσταση, ὅτι θὰ μὲ παρηγορῆς σὲ κάθε μου θλίψη, ὅτι θὰ χαίρεσαι στίς χαρές μου, ὅτι θὰ μὲ ἀγαπᾷς, ναί, θὰ μὲ ἀγαπᾷς πολύ.
- Πατέρα μου, κάνε νὰ νιώθω τὴν εὐτυχία αὐτοῦ τοῦ θελκτικοῦ λόγου, ὅτι εἶσαι Πατέρας μου. " Ὡ, δὲν χρειάζεται νὰ βυθίζω τὰ βλέμματά μου στὰ γαλάζια χάη τοῦ οὐρανοῦ, ὅπου κατοικεῖς, γιατί εἶσαι μέσα στὴν καρδιά μου, Πατέρα μου. Καὶ ἐκεῖ, ὅπου βρίσκεσαι, δὲν εἶναι οὐρανός, Πατέρα; Μάλιστα, μάλιστα, Πατέρα μου. Αὐτὴν τὴν ὥρα ἡ καρδιά μου μεγαλώνει, μεγαλώνει, μεγαλώνει καὶ γίνεται ἀπέραντη ἔχοντας Ἐσένα μέσα μου, γιατί ἔχει γίνει οὐρανός. Καὶ ἔγινε οὐρανός μὲ ὅλη τὴ χαρὰ, ποῦ ἔχει πάντα ὁ οὐρανός τοῦ οὐρανοῦ, μὲ ὅλη τὴν εἰρήνη ποῦ βασιλεύει ἐκεῖ, μὲ ὅλη τὴν χαρὰ, ποῦ κυριαρχεῖ ἐκεῖ καὶ κάνει μακάριες τίς οὐράνιες ὑπάρξεις, ποῦ μόνιμα κατοικοῦν ἐκεῖ.

■ ὦ, ἂν ἡ καρδιά μου παραμείν ἄθωα, καθαρὴ, ἀρρύπτη, πόσο ἡ μέρα μου θὰ εἶναι μέρα οὐράνια! Καὶ πιὸ εὐτυχισμένη καὶ ἀπὸ τούτη τὴ στιγμή, ἂν μοῦ δοθῇ ἡ εὐκαιρία ἢ ἂν χρειαστῇ ἄς ὑποφέρω κάτι γιὰ χάρη Σου, Πατέρα, ἄς κουρασθῶ γιὰ Σένα, ἄς πονέσω γιὰ Σένα, ἂν αὐτὸ θὰ ἀπαιτηθῇ γιὰ χάρη κάποιων παιδιῶν Σου

■ Εἶμαι ἔτοιμος/ η, Πατέρα, γιὰ ὅλα. Καὶ γιὰ ὅ,τι θὰ μοῦ στείλῃς ἢ θὰ ἐπιτρέψῃς νὰ μοῦ συμβῇ· καὶ χαρὰ καὶ λύπη· καὶ κόπο καὶ ἀνάπαυση· καὶ ἐπιτυχία καὶ ἀποτυχία· καὶ νίκη, ἀλλὰ καὶ ἧττα. Γιατὶ τίποτε δὲν γίνεται χωρὶς τὸ θέλημά Σου. Καὶ ὅ,τι γίνεται κατὰ τὸ θέλημά Σου ἢ κατὰ παραχλωρησὴ Σου, εἶναι γιὰ μένα εὐλογημένο καὶ εὐαπόδεκτο, εἴτε τὸ καταλαβαίνω εἴτε ὄχι. Ξέρεις ἴ Εὐὸ «ὧν χρειαν ἔχω». Σὲ εὐχαριστῶ, Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς!

■ Ἁγιασθήτω τὸ ὄνομά σου

■ Νὰ ἀγιασθῇ τὸ ὄνομά Σου, Πάτερ μου ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς σημαίνει

■ **Νὰ τὸ προφέρω μὲ σεβασμό.** Καὶ θὰ ἤθελα ἀπὸ σήμερα νὰ κάνω τὴν προσευχή μου μὲ πιὸ ἀργὸ ρυθμὸ, ἤρεμα-ἤρεμα, χωρὶς βιασύνη καὶ πίεση, χωρὶς νὰ τὸ κάνω σὰν πάρεργο καὶ κάτι σὰν ἀγγαρεία, χωρὶς νὰ εἶναι μηχανικὴ καὶ κάτι σὰν ρουτίνα. Νὰ κάνω τὸ σταυρό μου εὐλαβικὰ καὶ σωστά. Νὰ κάνω τὶς μετάνοιές μου πρόθυμα καὶ σεβαστικά. Νὰ κάνω τὸ κομποσκοῖνι μου σιγὰ σιγὰ καὶ μὲ προσήλωση, ὅση μοῦ εἶναι δυνατή.

- Θέλω αυτή τη στιγμή, αλλά και κάθε παρόμοια στιγμή, να Σε νιώθω πιο πολύ κοντά μου· να αισθάνωμαι πώς με ακούς με καλωσύνη και αγαπητικά, πώς με παρατηρείς με στοργική τρυφερότητα, με τρυφερή στοργικότητα.
- Θέλω, Πατέρα μου, να νιώθω την καρδιά μου σαν τὸ ἅγιο Θυσιαστήριο, τὴν Ἁγία Τράπεζα, τοῦ ἱεροῦ μας Ναοῦ καὶ νὰ Σοῦ προσφέρω σὲ αὐτὸ τὸν ἑαυτό μου «θυσίαν ζῶσαν, ἁγίαν εὐάρεστον, τὴν λογικὴν μου λατρείαν», «μὴ συσχηματιζόμενον τῷ αἰῶνι τούτῳ, ἀλλὰ μεταμορφούμενον τῇ ἀνακαινώσει τοῦ νοός μου εἰς τὸ δοκιμάζειν τὸ θέλημά Σου τὸ ἀγαθὸν καὶ εὐάρεστον καὶ τέλειον»
- **Νὰ ἀγιάζω τὸ ὄνομά Σου**, σημαίνει νὰ τὸ **π ρ ο φ έ ρ ω** πιο συχνὰ πιά ἀγαπητικά, πιο θερμά, πιο εἰλικρινά, πιο ποθεινά.. Θέλω κάθε ὥρα καὶ στιγμή νὰ ἔχω τὸ ὄνομά Σου στὰ χεῖλή μου καὶ αὐτὸ σημαίνει, νὰ τὸ ἔχω πρὸ πάντων, ὅταν ἔχω νὰ κάνω κάτι σημαντικό, ὅταν ~~κάποια~~ ἔχω κάποια δυσκολία νὰ ξεπεράσω, ὅταν κάποιο πρόβλημα πρέπει νὰ λύσω. Νὰ τὸ ψιθυρίζω γλυκά-γλυκά. Γιατὶ τὸ ὄνομά Σου σημαίνει στοργή, σημαίνει ἀγάπη, σημαίνει σοφία, σημαίνει ὁμορφιά, σημαίνει τὸ πᾶν, πέρα ἀπὸ κάθε φαντασία καὶ νοητικὴ σύλληψη.
- **Ἐλθέτω ἡ Βασιλεία σου**
- " Ω, Πατέρα μου, Πατέρα! Εἶσαι μέσα στὴν καρδιά μου. Καὶ ἡ καρδιά μου εἶναι ὁ χῶρος τῆς ἀπόλυτης δεσποτείας Σου καὶ ἐπικρατείας Σου." Οχι πὼς δὲν μπορεῖς νὰ κυριαρχήσης μέσα μου. Πὼς θὰ ἦταν κάτι τέτοιο ἀδύνατο γιὰ τὴν παντοδυναμία Σου, ἀλλὰ θέλεις

να Σοῦ ἀνοίξω ἐγὼ τὴ θύρα τῆς καρδιάς μου, γιὰ νὰ μπῆς. Καὶ τὸ κάνω αὐτὸ μὲ ὅλη μου τὴν καρδιά, Πατέρα μου. Τὸ κάνω μὲ ὅλη μου τὴ διάθεση καὶ ἀγάπη." Ἐλα, Πατέρα, βασίλευσε, Πατέρα στὴν καρδιά μου πέρα γιὰ πέρα. Καὶ ψιθύρισέ μου, Πατέρα τί θέλεις ἀπὸ μένα σήμερα; Ποιὲς εἶναι οἱ ἐντολές Σου γιὰ μένα τώρα; Ἀσφαλῶς τὰ καθήκοντα, ποὺ ἔχω νὰ ἐκπληρώσω, εἶναι γιὰ μένα οἱ ἀπ' εὐθείας ἐντολές Σου. Δὲν θὰ τίς παραβιάσω. Δὲν θὰ τίς παραλείψω. Δὲν θὰ τίς παραμελήσω. Δὲν θὰ μεταχειρισθῶ ὅ,τιδήποτε ποὺ θὰ σήμαινε νόθευσή τους ἢ παραχάραξή τους ἢ παραμέλησή τους.

- Θὰ προσέξω τί θὰ μοῦ ποῦν οἱ ἀνώτεροί μου ἢ ὅσοι θὰ ἔχουν τὴν ἀνάγκη μου, καὶ θὰ τοὺς θεωρήσω ὡς δικούς Σου ἐκπροσώπους, ποὺ θὰ μοῦ ποῦν ὅ,τι θὰ μοῦ ποῦν ὡς ἐντολὴ ἐξ ὀνόματός Σου. Καὶ ἐγὼ θὰ ὑπακούσω προθυμότατα.
- Δὲν μὲ ἐνδιαφέρει ὁ τόνος τῆς φωνῆς τους, τὸ ὕφος τοῦ προσώπου τους, ἡ ἀποτομία τῆς συμπεριφορᾶς τους, μὲ τὴν ὁποία θὰ εἰπωθῆ ὅ,τι θὰ εἰπωθῆ.
- Δὲν μὲ ἐνδιαφέρει καὶ δὲν πειράζει ἡ ἐνόχληση, ποὺ θὰ μοῦ δημιουργήσῃ κάποια ἀπρόσμενη ἐντολή. Ἐγὼ θὰ ἀκούω Ἐσένα, Πατέρα μου, καὶ θὰ ὑπακούω σὲ ὅ,τι θὰ μοῦ λές διαμέσου τους ὁλόψυχα.
- Ἡ Βασιλεία Σου εἶναι ἐπίσης **καὶ ἡ καρδιὰ πῶν ἄλλων**.
- Μάλιστα, Πατέρα μου καὶ Θεέ μου. Σὲ ποιὸν θὰ μπορέσω σήμερα νὰ μιλήσω γιὰ Σένα; Τὶ συμβουλές θὰ χρειασθῆ ἴσως νὰ δώσω καὶ πῶς; Ποιὲς στιγμὲς θὰ μπορέσω νὰ διαλέξω, γιὰ
 - νὰ μὴν πληγώσω κανέναν,
 - νὰ μὴν ὑποτιμῆσω κανέναν,

νὰ μὴν παραγνωρίσω κανέναν,
 νὰ μὴν ταπεινώσω κανέναν,
 νὰ μὴν παραθεωρήσω κανένα,
 νὰ μὴν παρασυρθῶ ἀπὸ « οὐ κατ' ἐπίγνωσιν
 ζῆλον» καὶ στενοχωρήσω κανέναν
 νὰ μὴν κινηθῶ ἀδιάκριτα καὶ βεβιασμένα,
 ἀλλὰ πολὺ εὐγενικά καὶ ἡρεμα νὰ κάνω λόγο γιὰ κάτι
 πνευματικό, γιὰ κάτι,
 ποὺ θὰ οἰκοδομήσῃ,
 ποὺ θὰ ἐμπνεύσῃ,
 ποὺ θὰ δώσῃ ἐλπίδα,
 ποὺ θὰ στηρίξῃ,
 ποὺ θὰ παρηγορήσῃ
 ποὺ θὰ δώσῃ χαρά,
 ποὺ θὰ τὸν φερῇ πιὸ πολὺ κοντὰ Σου.

ὦ Πατέρα μου, Πατέρα! Δός μου τὴν εὐλογημένη αὐτὴ
 εὐκαιρία καὶ τὴ χαρὰ νὰ βοηθήσω κάποιον νὰ Σὲ ἀγαπήσῃ
 σήμερα!

Γενηθήτω τὸ θέλημά σου ὡς ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς

Νὰ γίνῃ, νὰ γίνεταὶ τὸ ἅγιο θέλημά Σου τὸ εὐλογημένο καὶ
 ἀξιαγάπητο θέλημά Σου, Πατέρα μου!

- Τὶ θὰ μοῦ στείλῃς σήμερα;
- Ταπεινώσεις;
- Ἀπογοητεύσεις;
- Ἀντιθέσεις;
- Ἀντιπαραθέσεις;
- Σωματικούς πόνους;

Υλικές ζημιές;

Δυσάριστο(α) γεγονός(α),

πού δεν περίμενα, πού δεν θά ήθελα μὲ κανένα τρόπο ὄχι μόνο νὰ μὴ μοῦ συμβῆ, ἀλλὰ οὔτε κὰν νὰ τὸ ἀκούσω, γιατί θὰ μάτωνε τὴν καρδιά μου, γιατί θὰ μοῦ ἀφαιροῦσε τὴν εἰρήνη καὶ τὴν ἡσυχία μου; Μήπως

κάποιες ἀρνητικές ἢ ἀδικες κρίσεις γιὰ μένα;

κάποια ὑποψία ἀβάσιμη εἰς βάρος μου;

κάποια περιφρόνηση;

κάποια ὑποτίμησή μου;

κάποια παραγνώρησή μου;

κάποια πλήρη παραθεώρησή μου ἢ καὶ

καὶ ἀγνόησή μου;

- ὦ, ὅ,τι ἐπιτρέψης, Πατέρα μου, τὸ δέχομαι εὐχαρίστως ἐκ τῶν προτέρων. Καὶ ἂν κλάψω πολὺ, σκούπισέ μου Ἐσὺ τὰ δάκρυά μου. Καὶ ἂν μὲ καταβάλῃ ἡ ἀδυναμία μου, στήριξέ με Ἐσὺ. ὦ, μὴ μὲ παρεξηγήσης, Πατέρα μου. καὶ μὴν ἀγανακτήσης, (καὶ δικαιολογημένα) εἰς βάρος μου. Ἐάν πεισμώσω, τιμώρησέ με. Ἐάν ἀποθαρρυνθῶ ἐνθάρρυνέ με. Ἐάν πέσω, σήκωσέ με. Ἐάν ἀπελπισθῶ, δῶσε μου κουράγιο.
- Ναί, Πατέρα, γενηθήτω τὸ θέλημά Σου τὸ ἅγιο, τὸ ἱερό τὸ λατρευτό.
- Καὶ ἀκόμα, Πατέρα μου, ἂν γιὰ τὴ δόξα Σου, θὰ χρειαστῇ νὰ ὑποφέρω, νὰ ταπεινωθῶ, νὰ ἐγκαταλειφθῶ, ἄς γίνῃ καὶ αὐτό. Ἐγὼ θὰ ἔχω ὅλη τὴ διάθεσή μου στὴ διάθεσή Σου. Μοῦ ἀρκεῖ νὰ δοξάζεσαι Ἐσὺ. Καὶ ἐγώ..., ὦ, γιὰ μένα, δὲν μέ νοιάζει καθόλου, μά καθόλου!...

Τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον δὸς ἡμῖν σήμερον

- ὦ Ω, τὴ εὐτυχία, Πατέρα! Τὴ εὐτυχία νὰ ἐξαρτῶμαι ἀπὸ Σένα! Νὰ ἐξαρτῶμαι γιὰ ὅλα καὶ γι' αὐτὸ τὸ κομμάτι ψωμιοῦ, ποὺ χρειάζεται τὸ γήινο σκῆνος μου, γιὰ νὰ ζήση. Ναί, Πατέρα. Εἶμαι παιδί Σου καὶ μὲ αὐτὴ τὴ βεβαιότητα Σοῦ ἀπλώνω τὸ χέρι μου.
- **Δώσε μου τὸ ὑλικό ψωμί,** Πατέρα, δηλαδὴ ὅ,τι μοῦ εἶναι ἀναγκαῖο, τροφή, ροῦχο, στέγη, ἀλλὰ μὴ μοῦ δίνεις περισσότερα ἀπὸ τὰ ἀναγκαῖα γιὰ τὴν ὑπαρξή μου. Καὶ δώσε μου καὶ τὴ χάρη καὶ τὴν εὐλογία νὰ μοιράζωμαι ὅ,τι μοῦ δίνεις, μὲ ἐκείνους, ποὺ εἶναι πιὸ φτωχοὶ ἀπὸ μένα, φροντίζοντας ἔτσι νὰ ἔχω πάντα «ἐλεήμονα καρδιάν» καὶ διάθεση τοῦ «διδόναι» «ἐκ ψυχῆς» καὶ ταυτόχρονα διάθεση νὰ μὴν ἐπιτρέπω στὴ βουλιμία νὰ μὲ κυριεύη, ἀλλὰ νὰ εἶμαι πάντοτε λιτός, ὀλιγαρκῆς καὶ πάντα φτωχότερος, ἂν μπορῶ, καὶ ἀπὸ τοὺς πιὸ φτωχοὺς καὶ πλουσιώτερος σὲ ἀγάπη καὶ εὐπραξία.
- Δώσε μου τὸν πνευματικὸν ἄρτον, Πατέρα, καὶ κάνε νὰ ἀκούσω ἢ νὰ διαβάσω κάποιον ἢ κάποιους ἀπὸ τοὺς λόγους ἐκείνους, ποὺ δίνουν φτερά, ποὺ ἀναβάζουν εἰς «ὑψος νοητόν», ποὺ ἐξευγενίζουν τὴ σκέψη. Ποὺ ἐξαγιαζοῦν τὴν καρδιά.
- Δώσε μου, τὸν ἄρτον τῆς καρδιάς, Πατέρα μου, γιὰ νὰ νιώθω σήμερα, ἔστω καὶ γιὰ μιὰ στιγμούλα, ὅτι Σὲ ἀγαπῶ ἀπέραντα καὶ ὅτι μὲ ἀγαπᾷς. Καὶ εὐδόκησε νὰ ἀφοσιωθῶ σὲ κάποιον μὲ ἀγάπη καὶ γιὰ ἀγάπη δική Σου. Πρὸ πάντων δὲ, ἂν νιώθω ἀποστροφή γιὰ τὸ

πρόσωπο αυτό ή μοῦ εἶναι κουραστικό ή ἐνοχλητικό ή ἀδιάκριτο ή ἀπαιτητικό.

- Δώσε μου τὸν ἄρτον τῆς ψυχῆς, Πατέρα, τὸν « ἴ Ἀρτον τῆς Ζωῆς», τὸ « ἴ Ἀρτον τὸν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβάντα, ἵνα τις ἐξ αὐτοῦ φάγη καὶ μὴ ἀποθάνῃ», τὸν ἴ Ἀρτον μὲ ἄλλα λόγια τὸν Εὐχαριστηριακό. Νὰ μπορῶ νὰ κοινωνῶ, ὅταν μπορῶ, νὰ μπορῶ νὰ θέλω, σύμφωνα μὲ ὅ,τι μοῦ ὠρίσθηκε στὴν ἐξομολόγησή μου. Καὶ αὐτὴν τὴ χάρη δώρισέ της ἐπίσης καὶ σὲ ὅσους ἀγαπῶ, σὲ ὅσους λαχταροῦν τὴν ἔνωσή τους μαζί Σου ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, τὸν ἀγαπημένο Σου Μονογενῆ, «τὸν θέντα τὴν ψυχὴν αὐτοῦ» ὑπὲρ ἐμοῦ!
- **Καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν**
- ἴ Όταν προφέρω τὴ λέξη **συγγνώμη**, αἰσθάνομαι ἀνά-λαφρη τὴν καρδιά μου ἀπὸ ὅλα, ὅσα τὴ βαραίνουν. ἴ Ὁχι, ὄχι, Πατέρα μου, δὲν θέλω μόνο νὰ διώχνω μακριά μου ἐξορίζοντας ἀπὸ τὴν καρδιά μου τὸ μῖσος ή τὰ παράγωγά του εἰς ὕψος καὶ εἰς βάθος μέσα της. Θέλω νὰ ἐξαλείφω ἀκόμα καὶ τὴν **ὅποια θύμηση**, ποῦ μὲ κάνει νὰ πονῶ,
- ἴ Ω, Πατέρα μου, ἂν πρέπη νὰ μὲ συγχωρῆς, ὅπως καὶ ἐγὼ συγχωρῶ, τὶ εὐτυχία, τὶ χαρά, τὶ γλυκύτητα βασι-λεύει μέσα μου! ἴ Ὁμως βλέπεις πῶς δὲν θέλω τὸ κακὸ κανένος. Δὲν μισῶ κανέναν. Δὲν κρατῶ κακία γιὰ κανέναν. Τὸ ξέρεις πῶς τὰ ξεχνῶ ὅλα ή πιὸ σωστά, ἀγωνίζομαι γιὰ νὰ τὰ ξεχνῶ ὅλα, μὰ ὅλα. ἴ Ἐτσι δὲν θέλεις, Πατέρα;
- Μέ ἔχουν πληγώσει κάποιοι

με τὰ λόγια τους· τὸ ξεχνῶ·
 με τὶς πράξεις τους· τὸ ξεχνῶ·
 με τὶς παραλείψεις τους· τὸ ξεχνῶ·
 με τὶς σκέψεις τους· τὸ ξεχνῶ·
 με τὶς ἐπιθυμίες τους· τὸ ξεχνῶ.

- Εἶναι ὅμως ἀλήθεια, Πατέρα, πὼς καὶ ἐγὼ ἔχω πληγῶσει πολλούς ἢ λίγους, δὲν ξέρω, με τοὺς ἴδιους ἢ καὶ περισσότερους τρόπους, ποὺ ἀναφέρω πιὸ πάνω. Τὰ ξεχνᾷς ὅλα αὐτά, δὲν εἶναι ἐτσι; Τὸ ξέρεις πὼς φρόντισα νὰ ζητήσω τὴ συγγνώμη ἀπὸ ὅσους ξέρω πὼς πλήγωσα καὶ στενοχώρησα. Ἄλλα γιὰ ἐκείνους, ποὺ δὲν ξέρω ἢ δὲν θυμᾶμαι πὼς πλήγωσα, παρακαλῶ, πληροφόρησέ τους Ἐσύ, ζητώντας ἀπὸ Σένα τὴν συγγνώμη γιὰ ὅ,τι ἔκανα εἰς βάρος τους ἐν γνώσει ἢ κυρίως ἐν ἀγνοίᾳ μου. ὦ, Πατέρα μου, εἶσαι τόσο ἀγαθός! Καὶ μάλιστα με τέτοιο τρόπο καὶ σὲ τόσο βαθμὸ πολὺ ἀγαθός, ὥστε νὰ δείχνης τὴν ἀνεκδήγη καλωσύνη Σου ἀκόμη καὶ στὸν ἐχρεῖο ἐμένα, τὸ πιὸ ἀμαρτωλὸ παιδί Σου, πρῶτο ἀνάμεσα καὶ στοὺς πρώτους καὶ πιὸ μεγάλους ἀμαρτωλούς.

Καὶ μὴ εἰσενέγκης ἡμᾶς εἰς πειρασμόν, ἀλλὰ ρῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ Πονηροῦ

- Πατέρα μου, ξεκινώντας τώρα γιὰ τὸ ἔργο μου, γιὰ τὸν τὸν χῶρο, ὅπου πρέπει νὰ προσφέρω ὅ,τι ὀφείλω ὡς χρέος μου ἀνεξόφλητο καὶ ἀπασχόλησή μου, θὰ συναντήσω ἀσφαλῶς τὸν πειρασμό, τὸν ὅποιον πειρασμό, ποὺ δὲν μπορῶ νὰ φανταστῶ ἐκ τῶν προτέρων. ὦ, μεῖνε, μεῖνε μαζί μου! Ψιθύριζέ μου κάθε φορά «παιδί μου, πρόσεξε! Τώρα ὑπάρχει πειρασμός!

■ Κάνε, να μην ἐνεργήσω ποτέ ἔτσι, ὥστε να Σὲ πληγώ-
νω, Πατέρα. Κι ἂν ἀτυχῶς τὸ κάνω, ἀπὸ ἀδυναμία ἢ
ἀπροσεξία ἢ ραθυμία ἢ ἀμέλεια ἢ ὑψηλοφροσύνη ἢ
ληημοσύνη ἢ ὅποιον ἄλλον λόγο, συγχώρησέ με καὶ
κάνε ποτέ μου να μην ξαναπέσω σ' αὐτὸ τὸ ἀμάρτημα.
Καὶ ἂν παρουσιαστοῦν οἱ ἴδιες περιστάσεις, κάνε να
μην ὑποχωρῶ ποτέ. Ἄλλὰ ἂν παρὰ ταῦτα συμβῆ να
ὑποχωρῶ καὶ πάλι, σήκωσέ με ἀπὸ τὴν πτώση μου,
Πατέρα. Σήκωσέ με γρήγορα καὶ ἐγὼ στὰ γόνατα
ζητώντας τὸ ἔλεός Σου καὶ φροντίζοντας, ὅσο πιὸ γρή-
γορα μπορῶ, θὰ καταφύγω στὸ ἱερὸ Ἐξομολογητήριο,
ὅπου θὰ καταθέσω τὸ κρῖμα μου, ποῦ με μόλυνε καὶ με
καταρράκωσε...

- ὦ, ἡ ἀμαρτία! Νά, τὸ κακό, ποῦ με βάζει σὲ πειρασμό
καὶ «ὁ οὐ θέλω, τοῦτο πράσσω καὶ ὁ μισῶ, τοῦτο ποιῶ»
κατ'ἀντινομίαν. Ἡ ἀμαρτία εἶναι τὸ δόλιο καὶ γοητευτικὸ
δόλωμα, ποῦ με μεθάει, με ξεγελάει καὶ με τυλίγει σὰν
τὴν ἀράχνη στὰ δίχτυα τοῦ κακοῦ. Καὶ ἐγὼ με μόνη τὴ
θέλησή μου ἀδυνατῶ να ἀντισταθῶ. Ἐλευθέρωσέ με,
Πατέρα μου. Ἐλευθέρωσέ μου ἀπὸ τὴν καλοστημένη πα-
γίδα τοῦ Πονηροῦ.

■ Καὶ ὅσα ἀρνητικὰ κι ἂν μοῦ συμβοῦν καὶ μοῦ
δημιουργήσουν ἄλλης κατηγορίας πειρασμό, δὲν εἶναι
παρὰ δοκιμασίες ἢ εὐκαιρίες ἐξιλασμοῦ καὶ καθαρμοῦ.
Καὶ τίς θέλω ἢ βοήθησέ με να τίς θέλω, γιατί τίς θέ-
λεις ἢ τίς ἐπιτρέπεις Ἐσὺ, Πατέρα. Ἄλλὰ τὴν ἀμαρτία,
τὴ σιχαμερὴ καὶ εἰδεχθῆ ἀμαρτία, ὄχι, ὄχι, ὄχι δὲν τὴν
θέλεις καθόλου Ἐσὺ. Καὶ πρέπει καὶ ἐγὼ να μην τὴ
θέλω με κανένα τρόπο. Δὲν πρέπει να τὴ θέλω, γιατί
δὲν τὴ θέλεις. Δὲν πρέπει να ἀλληθωρίζω πρὸς τὸ
μέρος της γιατί σοῦ εἶναι βδελυκτὴ. Καὶ ἀφοῦ Ἐσὺ
δὲν τὴ θέλεις, πρέπει καὶ ἐγὼ ποτέ να μην τὴ

θέλω. Βάλε αυτήν την αποστροφή στο αίμα μου στις ίνες μου, στην καρδιά μου, σε όλη μου την ύπαρξη. Για να είμαι πάντα ενωμένος μαζί Σου. Για να μη μου αποκλεισθῆ ὁ δρόμος τοῦ Οὐρανοῦ. Για να μη φοβοῦμαι οὔτε τὴ ζωὴ οὔτε τὸ θάνατο. Για να μπορέσω να Σε ἀντικρύσω κατάμματα καὶ ἀγαπητικά, ὅταν παρουσιασθῶ στοῦ οὐράνιο βῆμα Σου καὶ θὰ Σε βλέπω καὶ θὰ μὲ βλέπης χωρὶς τὸ παραπέτασμα του παρόντος.

- Πατέρα μου, ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς. Χωρὶς Ἑσένα δὲν μπορῶ να ζήσω πιά. Ἄλλὰ κι ἂν σε κάποια στιγμή ἀδυναμίας ξεγλιστρήσω καὶ πέσω ἢ κάνω κάποια βήματα προδοτικὰ τῆς ἀγάπης μου γιὰ Σένα, ἄκουσε τὴν κραυγὴ τῆς ἰκεσίας, ποὺ Σοῦ ἀπευθύνω ἐτούτῃ τῇ στιγμή μὲ ὅλη μου τὴν εἰλικρίνεια: Δὲν τὴν θέλω τὴν ἁμαρτία, ὅποια κι ἂν εἶναι, ὅ,τι κι ἂν μοῦ ὑπόσχεται, ὅσο γοητευτικὴ κι ἂν μοῦ φαντάζει. Δὲν τὴν θέλω! Τὴν ἀποστρέφομαι μὲ ὅση δύναμη διαθέτω, τὴν ἀποδοκιμαζῶ « ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς μου, ἐξ ὅλης τῆς ἰσχύος μου, ἐξ ὅλης τῆς διανοίας μου καὶ ἐξ ὅλης τῆς καρδίας μου», γιὰτὶ αὐτὸ εἶναι τὸ θέλημά Σου καὶ ἀγωνίζομαι να εἶναι καὶ δικό μου θέλημα.

- Φεύγω, Πατέρα μου. Φεύγω γιὰ ἐκεῖ, ὅπου καλοῦμαι σήμερα, ἐκεῖ, ὅπου εἶναι τὸ χρέος μου. Ὅμως ἔχω μέσα μου, δίπλα μου, ἐπάνω μου γύρω μου Ἑσένα, Πατέρα. «Ποῦ πορευθῶ ἀπὸ τοῦ Πνεύματός Σου καὶ ἀπὸ τοῦ προσώπου Σου ποῦ φύγω; Ἐὰν ἀναβῶ εἰς τὸν οὐρανόν, Σύ ὑπάρχεις ἐκεῖ. Ἐὰν καταβῶ εἰς τὸν ἄδην πάρει. Ἐὰν ἀναλάβοιμι τὰς πτέρυγές μου κατ' ὄρθρον καὶ κατασκηνώσω εἰς τὰ

ἔσχατα τῆ θαλάσσης καὶ γὰρ ἐκεῖ ἡ χεὶρ Σου καθοδηγήσει με καὶ καθέξει μὲς ἡ δεξιὰ Σου. Ἀλληλούϊα.

- Μείνε λοιπὸν μαζί μου, Πατέρα, ὅπου κι ἂν πάω καὶ ὅπου κι ἂν βρεθῶ. Ἄς δουλεύω μαζί Σου, ὅπου δουλεύω. Ἄν πονέσω, ἄς πονέσω, ἀλλὰ μαζί Σου. Ἄς δοθῶ, ἂν χρειασθῆ, στὸ ἔργο μου, στοὺς ἀνθρώπους, στοὺς πονεμένους, στὰ παιδιὰ Σου, ἀλλὰ μαζί Σου, ὦ Πάτερ ἡμῶν ἐν τοῖς οὐρανοῖς. Ἄμην. Ἄμην. Ἄμην!

